

Arrest

nr. 99 696 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel tot verlaten van het grondgebied van 18 juni 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE MEUTER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 oktober 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 18 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 5 oktober 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 07.10.2009 bij de burgemeester van Antwerpen door A(...) M(...), onderdaan van Marokko, in toepassing van art 9 en 13 van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Betrokkene haalt als motivering ten gronde van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zijn langdurig ononderbroken verblijf in België en een duurzame lokale verankering aan.

Betrokkene kwam in november 1998 aan in België met het oog op studies aan de Hogere Zeevaartschool en werd op 03.03.1999 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afhankelijk aan deze studies. Deze verblijfskaart werd jaarlijks verlengd tot 31.10.2009, waarna verdere verlenging geweigerd werd omdat, rekening houdend met de resultaten van zijn studie, bleek dat betrokkene zijn studies op overdreven wijze verlengde. Inderdaad bekam betrokkene wel jaar na jaar een nieuwe inschrijving aan de Hogere Zeevaartschool, maar rondde hij slechts éénmaal zijn academiejaar succesvol af (2003-2004). Het is duidelijk dat betrokkene zijn studies misbruikte om zijn verblijf in België te rekken. Dat hij in deze periode wel enkele deeldiploma's en attesten behaalde, is ondergeschikt aan het feit dat hij er in al die tijd niet in geslaagd is een diploma te behalen. Zijn zeer twijfelachtige studieloopbaan is dus allerminst een bewijs van duurzame verankering in België.

Voorts haalt betrokkene aan: het volgen van taallessen Nederlands in 2005 en 2006 en zijn tewerkstelling als student. Voor wat betreft het volgen van lessen Nederlands, hoewel lovenswaardig, valt de effectieve prestatie van betrokkene te minimaliseren. Hij legt bewijzen voor geslaagd te zijn voor de modules Threshold 1 en 2 van de opleiding Nederlands als tweede taal in 2005 en 2006. Van verdere inspanningen levert betrokkene geen bewijs. Voor wat betreft zijn tewerkstelling als student, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zoals blijkt uit het voorgelegde arbeidscontract, méér uren werkte dan hem als student was toegestaan (27,5u per week i.t.t. de toegestane 20u). Dit doet twijfels rijzen met betrekking tot het werkelijke hoofddoel van zijn verblijf in België.

Betrokkene werd bovendien op 29.06.2004 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld wegens woonstschennis, inbreuk inzake telecommunicatie, nachtelijke binnendringing zonder toestemming, bedreigingen, schendingen van het briefgeheim en vernieling van een afsluiting. Betrokkene liep een gevangenisstraf van 12 maanden met 3 jaar probatie-uitstel op. Gelet op de ernstige aard van de feiten die betrokkene gepleegd heeft, kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Voor zover er elementen van integratie aanwezig zijn zoals tewerkstelling, het volgen van cursussen Nederlands en een langdurig verblijf in België, wegen deze niet op tegen de bedreiging die betrokkene vormt voor de openbare orde.”

1.3 Op 18 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, M(...) E(...), attaché genomen op 18.06.2012 wordt aan de genaamde A(...) M(...), van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om binnen de zeven dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

- artikel 7, eerste lid, 2 : “verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden”. Regelmatig verblijf verstreken sinds 30.10.2009.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Op 05/10/2012 ontving verzoeker de negatieve beslissing in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 met een bevel om het land te verlaten.

Zijn verzoek werd ongegrond bevonden omdat voor zover er elementen van integratie aanwezig zouden zijn, zoals tewerkstelling, het volgen van cursussen Nederlands en een langdurig verblijf in België, deze niet zouden opwegen tegen de bedreiging die verzoeker zou vormen voor de openbare orde, gelet op zijn strafrechtelijke veroordeling voor de Correctionele Rechtbank te Antwerpen dd. 29/06/2004.

Verzoeker roept aldus de schending in van de motiveringsplicht.

Doordat conform artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikel 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 de bestuurshandelingen moeten gemotiveerd zijn.

Terwijl in de bestreden beslissing zonder enige specificatie of verduidelijking wordt gesteld dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en er twijfels zouden bestaan omtrent de integratie van verzoeker.

Zodat de motivering van de weigeringsbeslissing bijgevolg ondermaats is en de motieven van de bestreden beslissing niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

De loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, waarbij overigens verzoeker de gunst van probatie-uitstel werd toegekend, is uiteraard geen afdoende motivering om de regularisatieaanvraag van verzoeker zonder meer af te wijzen.

Deze veroordeling heeft betrekking op feiten die het gevolg waren van een zeer moeilijke relationele context en deze feiten dateren ook reeds van meer dan 10 jaar geleden.

Zie stuk 13;

Het blijkt nergens uit dat de DVZ op enige wijze is nagegaan welke feiten aan de grondslag lagen van deze strafrechtelijke veroordeling en of er wel effectief sprake is van een gevaar in hoofde van verzoeker voor de openbare veiligheid.

De door verzoeker aangehaalde argumenten werden niet ernstig overwogen.

De motivering van de DVZ betreffende de evenredigheid van de integratie van verzoeker met de strafrechtelijke veroordeling lijkt aldus eerder een (type-)motivering te zijn.

Dat er eveneens eerder een (type-)motivering lijkt te zijn voor wat de twijfels betreffende het bewijs van de duurzame verankering van verzoeker in België betreft.

Verzoeker studeerde gedurende enkele jaren aan de Hogere Zeevaartschool en behaalde maar liefst 11 verschillende belangrijke attesten.

Zie stuk 7;

Overigens mag niet onderschat worden dat Zeevaartstudies zware studies zijn.

Verzoeker kan dan ook niet verweten worden zijn einddiploma niet te kunnen hebben behaald.

Uit de voorgelegde attesten blijkt namelijk wel degelijk dat hij op frequente en duurzame wijze de studies aan de Hogere Zeevaartschool volgde.

Verzoeker stelt zich dan ook de vraag of de door hem aangebrachte attesten wel op afdoende wijze werden doorgenomen.

De motiveringsplecht strekt er daarentegen wel toe dat de motivering van de beslissing afdoende moet zijn.

Dit betekent onder meer dat men in redelijkheid uit de motieven de beslissing moet kunnen afleiden en dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn.

Dit laatste is in casu geenszins het geval.

Dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet deugdelijk is.

Zowel de formele als de materiële motiveringsplicht is aldus geschonden.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.”

2.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen is. *In casu* wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van een duurzame lokale verankering in België en dat er hem, gelet op de gepleegde strafrechtelijke feiten, geen gunstmaatregel kan worden toegestaan.

De motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.1.2 Voor het overige voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringplicht. *In casu* dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 oktober 2009, ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De verzoeker betoogt dat een loutere verwijzing naar zijn strafrechtelijke veroordelingen geen afdoende motivering is om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wijzen. Hij stelt dat het bestuur noch nagegaan is welke feiten aan de grondslag van deze veroordeling liggen noch of er effectief sprake is van een gevaar voor de openbare veiligheid in hoofde van de verzoeker.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Tevens wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verwijst naar een vonnis van 29 juni 2004 waarin de verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 3 jaar. De veroordeling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de verzoeker niet betwist. De verzoeker betwist niet dat hij de feiten heeft gepleegd waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing maar hij meent dat deze dateren van lang geleden en dat niet is vastgesteld of hij effectief een gevaar vormt voor de openbare veiligheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet echter nergens dat de verweerder dient na te gaan of de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid zou vormen bij de beoordeling van een machtiging tot verblijf. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een gunstmaatregel en de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van de vraag of aan de verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan ter zake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefenen en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Waar de verzoeker aangeeft dat de loutere verwijzing naar de zijn strafrechtelijke veroordeling geen afdoende motivering vormt om zijn regularisatieaanvraag zonder meer af te wijzen, verliest hij uit het oog dat de bestreden beslissing wel degelijk een concrete motivering bevat met betrekking tot de elementen die de verzoeker in zijn aanvraag heeft naar voor gebracht. De bestreden beslissing bevat met name de volgende motivering: *“Betrokkene haalt als motivering ten gronde van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zijn langdurig ononderbroken verblijf in België en een duurzame lokale verankering aan. Betrokkene kwam in november 1998 aan in België met het oog op studies aan de Hogere Zeevaartschool en werd op 03.03.1999 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afhankelijk aan deze studies. Deze verblijfskaart werd jaarlijks verlengd tot 31.10.2009, waarna verdere verlenging geweigerd werd omdat, rekening houdend met de resultaten van zijn studie, bleek dat betrokkene zijn studies op overdreven wijze verlengde. Inderdaad bekwam betrokkene wel jaar na jaar een nieuwe inschrijving aan de Hogere Zeevaartschool, maar rondde hij slechts éénmaal zijn academiejaar succesvol af (2003-2004). Het is duidelijk dat betrokkene zijn studies misbruikte om zijn verblijf in België te rekken. Dat hij in deze periode wel enkele deeldiploma's en attesten behaalde, is ondergeschikt aan het feit dat hij er in al die tijd niet in geslaagd is een diploma te behalen. Zijn zeer twijfelachtige studieloopbaan is dus allerm minst een bewijs van duurzame verankering in België. Voorts haalt betrokkene aan: het volgen van taallessen Nederlands in 2005 en 2006 en zijn tewerkstelling als student. Voor wat betreft het volgen van lessen Nederlands, hoewel lovenswaardig, valt de effectieve prestatie van betrokkene te minimaliseren. Hij legt bewijzen voor geslaagd te zijn voor de modules Threshold 1 en 2 van de opleiding Nederlands als tweede taal in 2005 en 2006. Van verdere inspanningen levert betrokkene geen bewijs. Voor wat betreft zijn tewerkstelling als student, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zoals blijkt uit het voorgelegde arbeidscontract, méér uren werkte dan hem als student was toegestaan (27,5u per week i.t.t. de toegestane 20u). Dit doet twijfels rijzen met betrekking tot het werkelijke hoofddoel van zijn verblijf in België.”* De zienswijze van de verzoeker dat zijn aanvraag enkel en alleen omwille van de strafrechtelijke veroordeling wordt afgewezen, kan dan ook niet worden gevolgd.

2.1.2 De verzoeker stelt vervolgens dat de door hem gevoegde attesten niet op afdoende wijze werden doorgenomen aangezien de verweerder besluit dat deze geen bewijs van duurzame verankering in België kunnen vormen.

Met betrekking tot de door de verzoeker gevoegde attesten inzake zijn opleiding, stelt de bestreden beslissing dat het feit dat de verzoeker *“in deze periode wel enkele deeldiploma’s en attesten behaalde, ondergeschikt is aan het feit dat hij er in al die tijd niet in geslaagd is een diploma te behalen”*. Hieruit blijkt dat de verweerder de desbetreffende attesten in acht genomen heeft bij haar beoordeling van de aanvraag. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om op basis van het studieverloop van de verzoeker te oordelen dat hij misbruik maakte van zijn studies teneinde zijn verblijf in België te rekken. Waar de verzoeker tenslotte stelt dat de Zeevaartstudies zware studies zijn, betreft dit een gratuite bewering die niet gestaafd wordt en die de bestreden beslissing niet kan vitiëren.

2.1.3 Gelet op het feit dat de verzoeker werd veroordeeld wegens woonstschennis, inbreuk inzake telecommunicatie, nachtelijke binnendringing zonder toestemming, bedreigingen, schendingen van het briefgeheim en vernieling van een afsluiting, en gelet op de concrete motieven aangaande het ononderbroken verblijf en de duurzame lokale verankering, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* oordeelt dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van hem te machtigen tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het feit dat de strafrechtelijke feiten dateren van enige tijd terug en dat zij volgens de verzoeker toe te schrijven zijn aan relationele perikelen, neemt niet weg dat deze feiten in alle redelijkheid als bijkomend argument kunnen worden aangewend om de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te weigeren. De verweerder beschikt hieromtrent over een ruime discretionaire bevoegdheid die *in casu* geenszins te buiten werd gegaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt niet voor.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Verzoeker roept eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in. Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel de verplichting oplegt aan besturen om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding. Terwijl de bestreden beslissing zomaar beslist tot de weigering van de aanvraag tot verblijf op basis van een beweerd gevaar in hoofde van verzoeker van de openbare veiligheid, zonder hierbij na te gaan of er wel effectief sprake is van een gevaar voor de openbare orde. Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken dient haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen en derhalve de feiten correct beoordelen, teneinde te kunnen bepalen welke rechtsregel van toepassing is. De strafrechtelijke veroordeling van verzoeker heeft betrekking op een éénmalig, op zichzelf uitzonderlijk staand feit, van meer dan 10 jaar geleden, dat dient gekaderd te worden in de concrete relationele omstandigheden en de moeilijke persoonlijke situatie waarin verzoeker zich thans bevond. Met deze specifieke context werd door de rechtbank ook zeer correct rekening gehouden. Reden ook waarom verzoeker de gunst van een probatie-uitstel toegekend kreeg. Zie stuk 13; Verzoeker heeft de opgelegde boete ook zeer correct betaald en zijn proeftijd is reeds ruim verstreken. Zie stuk 14; Gelet op de actuele irrelevantie van de feiten die aan de basis liggen van deze strafrechtelijke veroordeling, is het kennelijk onredelijk om zonder meer te spreken van een gevaar in hoofde van verzoeker voor de openbare veiligheid. Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de feiten waarin de strafrechtelijke beoordeling dienen te worden gekaderd, niet correct werden beoordeeld en dat de afweging tussen de integratie van verzoeker en het openbaar belang hierdoor niet correct gebeurde. Dat verzoeker geen gevaar uitmaakt/uitmaakte voor de openbare veiligheid.

2.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag eveneens bewijzen voor van het feit dat hij lessen Nederlands voor anderstaligen gevolgd heeft.

Zie stukken 3 & 4;

Opmerkelijk is dat verzoeker verweten wordt geen bijkomende prestaties hieromtrent te hebben geleverd.

Verzoeker spreekt sedertdien namelijk perfect Nederlands en diende bijgevolg geen bijkomende lessen meer te volgen.

Dit bewijst aldus des te meer de duurzame verankering van verzoeker.

Door zonder meer te veronderstellen dat verzoeker geen bijkomende prestaties voor het beheersen van de Nederlandse taal zou hebben geleverd en geen rekening te houden met het feit dat verzoeker het Nederlands volledig beheerste/beheerst, heeft de DVZ een beslissing genomen zonder daarbij alle gegevens aanwezig in het dossier in overweging te nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus geschonden. Het middel is derhalve ernstig en gegrond”

2.2.1 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd inzake zijn situatie en dat noch rekening werd gehouden met het eenmalig karakter van verzoekers strafrechtelijke veroordeling, noch met de concrete relationele omstandigheden die aan de basis van deze veroordeling lagen of hun actuele irrelevantie. De verzoeker stelt dat de verweerder geen rekening gehouden heeft met de relationele omstandigheden die aan de basis van zijn veroordeling lagen terwijl de correctionele rechtbank deze wel in rekening gebracht zou hebben met de gunst van een probatie-uitstel.

De Raad merkt nogmaals op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet nergens voorziet dat de verweerder dient na te gaan of de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde zou vormen bij de beoordeling van een machtiging tot verblijf. Bijgevolg doet het eenmalig karakter van verzoekers veroordeling en de aangevoerde actuele irrelevantie van de feiten geen afbreuk aan de bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker veroordeeld is voor verschillende strafrechtelijke feiten. De verzoeker ontkent dit niet. Bijgevolg steunen deze motieven op een correcte feitenvinding.

Zoals ook reeds blijkt uit de bespreking van het eerste middel, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing rekening gehouden met de stukken van het dossier en met de elementen die de verzoeker had aangevoerd in zijn aanvraag. De omstandigheid dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoeker op basis van deze elementen niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf, getuigt op zich niet van onzorgvuldigheid.

Gelet op het feit dat de verzoeker werd veroordeeld wegens woonstschennis, inbreuk inzake telecommunicatie, nachtelijke binnendringing zonder toestemming, bedreigingen, schendingen van het briefgeheim en vernieling van een afsluiting, hetgeen ernstige feiten zijn waarvan de verzoeker niet betwist dat hij ze heeft gepleegd, en gelet op de concrete motieven aangaande het ononderbroken verblijf en de duurzame lokale verankering, herhaalt de Raad dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* oordeelt dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het feit dat de strafrechtelijke feiten dateren van enige tijd terug en dat zij volgens de verzoeker toe te schrijven zijn aan relationele perikelen, neemt niet weg dat deze feiten in alle redelijkheid als bijkomend argument kunnen worden aangewend om de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te weigeren. De verweerder beschikt hieromtrent over een ruime discretionaire bevoegdheid die *in casu* geenszins te buiten werd gegaan.

Inzake het feit dat de verzoeker de opleiding ‘Nederlands als tweede taal’ gevolgd heeft, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat dit niet wordt betwist. Er wordt in hoofdzaak op gewezen dat de verzoeker geen verdere inspanningen geleverd heeft hetgeen de effectieve prestatie van de verzoeker minimaliseert. De verzoeker voert aan dat de bewering dat er een gebrek aan bijkomende prestaties zou zijn, een loutere veronderstelling uitmaakt en dat de verweerder niet in rekening gebracht

heeft dat hij het Nederlands volledig beheerst. De Raad wijst erop dat verzoekers aanvraag van machtiging tot verblijf noch stukken bevat die eventuele bijkomende prestaties van de verzoeker, noch zijn volledige beheersing van het Nederlands aantonen. De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

“Verzoeker roept eveneens de schending van artikel 8 E.V. R.M. in.

Doordat artikel 8 lid 1 E.V.R.M. bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Terwijl de bestreden beslissing een verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Zodat de bestreden beslissing duidelijk werd genomen in strijd met het recht van verzoeker op een eerbiediging van zijn privé, familie- en gezinsleven.

Dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkende door het EVRM opgesomde doeleinden. Dat het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn.

Het artikel 8 EVRM bevat immers ook een recht op bescherming van persoonlijke relaties andere dan gezinsrelaties via het grondrecht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Dat in de Belgische rechtspraak dit grondrecht thans ook nog vaak te beperkt wordt geïnterpreteerd en de rechtspraak van het Hof Mensenrechten hieromtrent nog niet voldoende is binnengedrongen in de Belgische rechtsorde.

Dat het artikel 8 EVRM conform de rechtspraak van het Hof Mensenrechten immers ook het recht beschermt om relaties met anderen en met de gemeenschap op te bouwen. (Hof Mensenrechten 18/10/2006 Ünner t/Nederland, <http://www.echr.coe.int>).

Verzoeker verblijft sinds 1998 in België en was naar hier gekomen met het oog op studies aan de Hogere Zeevaartschool.

Dat het ontegensprekelijk vaststaat dat verzoeker gedurende de periode dat hij in België studeerde en verbleef, een sociale en culturele band heeft opgebouwd met België en met de mensen in zijn omgeving.

Dat de bestreden beslissing derhalve haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoeker heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat dienaangaande de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd.

Dat de verwijdering van verzoeker van het Rijk een inmenging inhoudt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de Belgische samenleving en geïntegreerd is. Dat derhalve vaststaat dat artikel 8 EVRM geschonden is.

Dat het middel gegrond is.”

2.3.1 De verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing nalaat te motiveren omtrent artikel 8 van het EVRM en dat de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing een schending van diezelfde verdragsbepaling met zich meebrengt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip *“privéleven”* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *“fair balance”*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoeker betoogt dat *“het ontegensprekelijk vaststaat dat hij gedurende de periode dat hij in België studeerde en verbleef, een sociale en culturele band heeft opgebouwd met België en de mensen in zijn*

omgeving". De Raad merkt op dat de verzoeker bij zijn aanvraag van machtiging tot verblijf geen elementen heeft aangebracht die bovenstaande bewering staven.

Bij het voorliggend verzoekschrift voegt de verzoeker een uittreksel van het vreemdelingenregister dat aantoonst dat hij en mevrouw B(...) H(...) een gezin vormen, dd. 19 april 2009, alsook een verklaring van wettelijke samenwoning, dd. 3 augustus 2012 en een doktersattest dat de zwangerschap van mevrouw B(...) H(...) bevestigt samen met een uittreksel uit het bijgevoegd geboorteregister waaruit blijkt dat de verzoeker het ongeboren kind van B(...) H(...) erkent. Er moet echter geduid worden dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd en dat het dan ook niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen. Uit het administratief dossier blijkt dat de genoemde documenten niet toegevoegd werden aan de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 oktober 2009 en dat de verzoeker deze elementen ook niet ter kennis bracht aan de diensten van de verweerder voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissingen.

Uit het administratief dossier blijkt enkel dat de diensten van de verweerder door de stad Antwerpen op 1 juni 2012 op de hoogte werden gesteld van het feit dat bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg het huwelijk tussen B(...) H(...) werd geweigerd en dat de politie te Antwerpen op 12 mei 2012 heeft gemeld dat de verzoeker geregistreerd staat bij zijn Nederlandse partner op het Kiel en dat het koppel niet is kunnen/mogen huwen.

In het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ligt de bewijslast bij de aanvrager. De verweerder is geenszins gehouden om ten behoeve van de verzoeker zelf onderzoek te verrichten naar mogelijke situaties die een verblijfsmachtiging zouden kunnen rechtvaardigen. Aangezien de verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel element aanbracht dat zou kunnen wijzen op het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, diende de verweerder hiermee geen rekening te houden noch hieromtrent te motiveren bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag.

Zo er al grond zou zijn om gelet op de stukken van het administratief dossier aan te nemen dat er *in casu* op het moment dat aan de verzoeker het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, sprake was van een gezinsleven in België waarvan de verweerder op de hoogte diende te zijn, dan dient te worden opgemerkt dat de situatie van de verzoeker een zogenaamd verzoek tot eerste toegang betreft vermits blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoeker geen wettig verblijf heeft in België sinds 31 oktober 2009. Er is in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- of gezinsleven van de verzoeker.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De rechtmatige toepassing van bepalingen uit de vreemdelingenwet staat artikel 8 van het EVRM dan ook niet zonder meer in de weg.

In casu toont de verzoeker niet concreet aan op welke wijze zijn gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoeker dient alsdan evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (cf. RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De scheiding zal mogelijks van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van de gezinsbanden. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

In deze zin wijst de Raad op wat het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 46/2006 van 22 maart 2006 in overweging B. 13.3 stelt: *“Door een niet-E.G.-vreemdeling wiens visum verstreken is en die is gehuwd met een niet-E.G.-onderdaan die is toegelaten tot het verblijf in België, te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren om de vereiste machtiging aan te vragen, doen de in het geding zijnde bepalingen evenmin op onevenredige wijze afbreuk aan het recht op eerbiediging van het gezinsleven van die vreemdeling en vormen zij geen inmenging die niet kan worden verantwoord door de motieven van algemeen belang vervat in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een dergelijke inmenging in het privé- en gezinsleven is immers bij wet bepaald en kan met het oog op het verkrijgen van de vereiste machtiging slechts een eventuele tijdelijke verwijdering met zich meebrengen die geen verbreking van de banden tussen de betrokkenen impliceert.”*

Daarenboven stelt de Raad vast dat door een weigering van verblijf en afgifte van het bevel niet wordt verhinderd dat de gezinsleden van de verzoeker hem vervoegen in zijn land van herkomst, noch dat de dezen hem kunnen bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied kan betreden. De verzoeker toont niet concreet aan dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders of in het land van herkomst wordt verder gezet.

De Raad wijst er voorts ook op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht kan afgeleid worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE